

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** >
story-מעשה O **answer-תירוץ!** ^ **question-שאלה** ?
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
רבי יהודה אומר אף התמיד וכו'.		■ <
מאי טעמא דרבי יהודה?		▲
(שמות כג) זבחי - זבח המיוחד לי, ומאי ניהו - תמיד.	אמר לך: [רבי יהודה]	! ◇
רבי שמעון אומר הפסח בארבעה עשר וכו'.		■ <
מאי טעמא דרבי שמעון?		▲
דכתיב זבחי זבחי תרי זמני. קרי ביה זבח זבחי. למאי הלכתא פלגינהו רחמנא מהדדי, ולא כתב זבחי - למימר: בזמן דאיכא זבח - לא מחייב אובחיי, בזמן דליכא זבח - מחייב אובחיי.		! ◇
ובמועד לשמו פטור וכו'.		■ <
טעמא דשלא לשמו, הא טמא - פטור. אמאי? פסח בשאר ימות השנה שלמים הוי. שמעת מינה: פסח בשאר ימות השנה בעי עקירה		⚡
כגון שהיו בעלים טמאי מת, ונדחין לפסח שני, דסתמיה לשום פסח קאי.	רבי חייא בר גמדה, נזרקה מפי חבורה ואמרו:	! ◇
הפסח נשחט בשלש כתות שנאמר (שמות יב) ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל - קהל ועדה וישראל.		■
נכנסה כת הראשונה, נתמלאה העזרה, נעלו דלתות העזרה, תקעו הריעו ותקעו.		■
הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב, שורה שכולה כסף - כסף, ושורה שכולה זהב - זהב, לא היו מעורבין. ולא היו לבזיכין שוליים, שמא ינחום ויקרש הדם.		■
שחט ישראל וקבל הכהן, נותנו לחבירו, וחבירו לחבירו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן. כהן הקרוב אצל המזבח זרקו זריקה אחת כנגד היסוד.		■
יצתה כת ראשונה ונכנסה כת שניה, יצתה שניה ונכנסה שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית. קראו את ההלל, אם גמרו - שנו, ואם שנו - שלשו, אף על פי שלא שלשו מיניהם.		■
מימיהם של כת שלישית לא הגיעו לאהבתי כי ישמע ה' מפני שעמה מועטין.	רבי יהודה:	! ◇
כמעשה בחול כך מעשה בשבת, אלא שהכהנים מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים.		■
כוס היה ממלא מדם התערובת. זרקו זריקה אחת על גבי המזבח	רבי יהודה:	♦
ולא הודו לו חכמים.	[החכמים]	♦
כיצד תולין ומפשיטין? אונקלוס של ברזל היו קבועים בכתלים ובעמודים, שבהן תולין ומפשיטין. כל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט - מקלות דקים וחלקים היו שם, מניח על כתפו ועל כתף חבירו ותולה ומפשיט.		■
ארבעה עשר שחל להיות בשבת מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה ומפשיט.	רבי אליעזר:	! ◇
קרעו והוציאו את אימוריו, נתנו במגיס והקטירן על גבי המזבח.		■
יצתה כת הראשונה וישבה לה בהר הבית, שניה בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חשיכה - יצאו וצלו את פסחיהן.		■
אין הפסח נשחט אלא בשלש כתות של שלשים שלשים בני אדם. מאי טעמא? קהל ועדה וישראל. מספקא לן, אי בבת אחת אי בזה אחר זה. הלכך, בעינן שלש כתות של שלשים שלשים בני אדם. דאי בבת אחת - הא איכא, ואי בזה אחר זה - הא איכא.	רבי יצחק:	! ◇
הלכך בחמשין נמי סגיא, דעיילי תלתין ועבדי, עיילי עשרה ונפקי עשרה, עיילי עשרה ונפקי עשרה.		■
נכנסה כת ראשונה וכו'.		■ <
ננעלו תנן	איתמר, אביי:	♦ ◇
נועלין תנן.	רבא:	♦ ◇
מאי בינייהו?		▲

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ** !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
איכא בנייהו למסמך אניסא.										!	◊	:סד
ננעלו תנן, כמה דעילו מעלו - וסמכינן אניסא.	אביי:									!	♦	:סד
נועלין תנן, ולא סמכינן אניסא.	רבא:									!	♦	:סד
חס ושלום שעקביא בן מהללאל נתנדה, שאין עזרה ננעלת על כל אדם בישראל בחכמה וביראת חטא כעקביא בן מהללאל.	והא דתנן, אמר רבי יהודה:									!	◊	:סד
אביי מתרין לטעמיה, ורבא מתרין לטעמיה.										!	◊	:סד
אין בעזרה בשעה שננעלה על כל אדם בישראל בחכמה וביראת חטא כעקביא בן מהללאל.	אביי מתרין לטעמיה:									!		:סד
אין בעזרה בשעה שנועלין אותה על כל ישראל, בחכמה וביראת חטא כעקביא בן מהללאל.	רבא מתרין לטעמיה:									!		:סד
מעולם לא נתמעך אדם בעזרה חוץ מפסח אחד שהיה בימי הלל, שנתמעך בו זקן אחד, והיו קוראין אותו פסח מעוכין.	תנו רבנן:										◊	:סד
פעם אחת ביקש אנריפס המלך ליתן עינו באוכלוסי ישראל. אמר ליה לכהן גדול: תן עיניך בפסחים. נטל כוליא מכל אחד, ונמצאו שם ששים ריבוא זוגי כליות, כפלים כיוצאי מצרים חוץ מטמא ושהיה בדרך רחוקה. ואין לך כל פסח ופסח שלא נמנו עליו יותר מעשרה בני אדם, והיו קוראין אותו פסח מעוכין.	תנו רבנן:										◊	:סד
נטל כוליא? הא בעי אקטורה										!	◊	:סד
דהדר מקטיר להו.										!		:סד
והכתיב (ויקרא ג) והקטירו שלא יערב חלביו של זה בזה										!		:סד
דהדר מקטיר להו חזא חזא.										!		:סד
(ויקרא ג) והקטירם - שיהא כולו כאחד	והתניא:									!	◊	:סד
אלא: תפיסה בעלמא, דשקיל מינייהו, עד דיהבין ליה מידי אחרינא.										!	◊	:סד
כהנים עומדין שורות וכו'.											◊	:סד <
מאי טעמא?											^	:סד
אילימא דילמא שקלי דדהבא ומעיילי דכספא										!		:סד
הכי נמי דילמא שקלי בר מאתן ומעיילי בר מאה										!		:סד
אלא: דהכי שפיר טפי.										!	◊	:סד
ולא היו לבזיכין שוליים וכו'.											◊	:סד <
כל הבזיכין שבמקדש לא היו להן שוליים, חוץ מבזיכי לבונה של לחם הפנים, שמא יניחום ויפרוס הלחם.	תנו רבנן:										◊	:סד
שחט ישראל וקבל הכהן וכו'.											◊	:סד <
לא סגי דלאו ישראל?											!	:סד
היא גופא קא משמע לן: דשחיטה בור כשירה.											!	:סד
וקבל הכהן											◊	:סד <
הא קמשמע לן: מקבלה ואילך מצות כהונה.											◊	:סד
נותנו לחבירו.											◊	:סד <

<p> disputants-חולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-^ story-מעשה-O </p>	<p> statement-מימרא-■ challenge-קושיא-⚡ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	סד:
שמעת מינה הולכה שלא ברגל היא הולכה.													⚡
דילמא הוא נייד פורתא													!
ואלא מאי קא משמע לך?													⚡
הא קמשמע לך: (משלי יד) ברב עם הדרת מלך.													⚡
קבל את המלא ומחזיר את הריקן וכו'.													◊
אבל איפכא לא.													■
מסייע ליה לרבי שמעון בן לקיש													■
איך מעבירין על המצות.	דאמר רבי שמעון בן לקיש:												◊
כהן הקרוב אצל המזבח וכו'.													■
מאן תנא פסח דזריקה?													^
רבי יוסי הגלילי - היא.	רב חסדא:												!
(במדבר יח) את דמם תזרק על המזבח ואת חלבם תקטיר. דמו לא נאמר, אלא דמם. חלבו, לא נאמר אלא: חלבם, למד על בכור ומעשר ופסח שהן טעונין מתן דמים ואימורין לגבי מזבח.	דתניא, רבי יוסי הגלילי:												◊
מנלן דטעונין יסוד?													^
אתיא זריקה וזריקה מעולה. כתיב הכא את דמם תזרק על המזבח וכתיב התם (ויקרא א) וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב. מה עולה טעונה יסוד - אף פסח נמי טעון יסוד.	רבי אלעזר:												◊
ועולה גופה מנלן?													⚡
אמר קרא: (ויקרא ד) אל יסוד מזבח העולה - אלמא עולה טעונה יסוד.													!
יצתה כת ראשונה וכו'.													■
היא נקראת כת עצלנית.	תנא:												◊
והא לא סגי דלאו הכי, מאי הוי להו למיעבד?													⚡
אפילו הכי, איבעי להו לזרוזי נפשיהו.													!
אי אפשר לעולם בלא בסם ובלא בורסי, אשרי מי שאומנתו בסם, או לו מי שאומנתו בורסי. ואי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות, אשרי מי שבניו זכרים או לו מי שבניו נקבות.	כתניא, רבי:												!
כמעשהו בחול וכו'.													■
שלא ברצון מאן?													^
שלא ברצון רבי אליעזר. דאי רבנן - הא אמרי שבות הוא, ואין שבות במקדש.	רב חסדא:												!
מאי היא?													^
אחד החולב והמחבץ והמגבן - כגרוגרות. המכבד והמרביץ והרודה חלות דבש בשוגג בשבת - חייב חטאת. הויד ביום טוב - לוקה את הארבעים, דברי רבי אליעזר.	דתניא: [רבי אליעזר]												◊
אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות.	חכמים:												◊
אפילו תימא שלא ברצון חכמים, ורבי נתן היא.	רב אשי:												!
שבות צריכה - התירו, שבות שאינה צריכה - לא התירו.	דתניא, רבי נתן:												!

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מירא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מירא											
כוס היה ממלא וכו'.	רבי יהודה:										■
כוס היה ממלא מדם התערובות, שאם ישפך דמו של אחד מהן נמצא זה מכשירו.	תניא, רבי יהודה:										◊
והלא לא נתקבל בכלי	אמרו לו לרבי יהודה:									ז	■
מנא ידעי?										ז	
שמא לא נתקבל בכלי.	אלא הכי קאמרי ליה:									ז	■
אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל בכלי.	אמר להן: [רבי יהודה]									!	◊
מנא ידעי?										ז	
כהנים זריזין הן.										!	
אי זריזין - אמאי משתפיך?										ז	
אגב זריזותיהו דעבדי משתפיך.										!	
והלא דם התמצית מעורב בן										ז	◊
רבי יהודה לטעמיה										!	
דם התמצית דם מעליא הוא.	דאמר: [רבי יהודה]									!	
דם התמצית באוהרה.	דתניא: [ת"ק]	■									◊
בהיכרת.	רבי יהודה:	■									◊
מודה רבי יהודה לענין כפרה שאינו מכפר, שנאמר (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש יכפר - דם שהנפש יוצאה בו - מכפר, דם שאין הנפש יוצאה בו - אינו מכפר.	והאמר רבי אלעזר:									ז	◊
אלא, רבי יהודה לטעמיה										!	
איין דם מבטל דם.	דאמר: [רבי יהודה]									!	◊
לדבריכם, למה פוקקין את העזרה?	תניא, אמר להן רבי יהודה לחכמים:									ז	◊
שבת הוא לבני אהרן שילכו עד ארכובותיהם בדם.	אמרו לו:									!	◊
והא קא חייץ										ז	
לח הוא ואינו חוצץ.										!	
הדם והדין והחלב והדבש, יבשים - חוצצין, לחין - אין חוצצין.	כדתניא:									!	◊
והא קמתוסי מאנייהו										ז	
היו בגדיו מטושטשין ועבד - עבודתו פסולה.	ותניא:									ז	◊
וכי תימא: דמדלו להו למאנייהו										!	
(ויקרא ו) מדו בד, מדו - כמדתו, שלא יחסר ולא יותיר	והתניא:									ז	
בהולכת איברין לכבש, דלאו עבודה היא.										!	◊
ולא? והא מדבעי כהונה עבודה היא										ז	

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
פסחים-תמיד נשחט	מימרא	מאן דאמר												
(ויקרא א) והקריב הכהן את הכל המזבחה - זו הולכת אברים לכבש		דתניא:	◊											סה:
אלא: בהולכת עצים למערכה, דלא עבודה היא.			!											סה:
בהולכת אברים לכבש ובהולכת דם, מיהא היכי אזלי?			◊											סה:
דמסגי איצטבי.			!											סה:
כיצד תולין ומפשיטין וכו' קרעו והוציאו את אמוריו נתנם במגיס להקטירם.													■	סה: <
אטו הוא גופיה הוה מקטר להו?													◊	סה:
אימא: להקטירן על גבי המזבח.													!	סה:
יצתה כת ראשונה וכו'.													■	סה: <
כל אחד ואחד נותן פסחו בעורו ומפשיל לאחוריו.		תנא:											■	סה:
טייעות.		רב עיליש:											■	סה:
הדרן עלך תמיד נשחט														סה:

OHR SOMAYACH TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

❖ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
■ מקרא-key:	

פסחים-אלו דברים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אלו דברים בפסח דוחין את השבת: שחיטתו, וריקת דמו, ומיחוי קרביו, והקטרת חלביו. אבל צלייתו והדחת קרביו - אינן דוחין את השבת.											■
הרכבתו והבאתו מחוץ לתחום, וחתיכת יבלתו - אין דוחין את השבת.	[ת"ק]										■
דוחין.	רבי אליעזר:										■
והלא דין הוא: מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה - דוחה את השבת, אלו שהן משום שבות - לא ידחו את השבת?	אמר רבי אליעזר:										■
יום טוב יוכיח, שהתירו בו משום מלאכה ואסור בו משום שבות.	אמר לו רבי יהושע:										■
מה זה יהושע? מה ראייה רשות למצוה?	אמר לו רבי אליעזר:										■
הזאה תוכיח, שהיא משום מצוה, והיא משום שבות - ואינה דוחה את השבת. אף אתה אל תתמה על אלו, שאף על פי שהן משום מצוה והן משום שבות - לא ידחו את השבת.	השיב רבי עקיבא ואמר:										■
ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת - הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת?	אמר לו רבי אליעזר:										■
או חלוף? מה אם הזאה שהיא משום שבות אינה דוחה את השבת, שחיטה שהיא משום מלאכה - אינו דין שלא תדחה את השבת.	אמר לו רבי עקיבא:										■
עקיבא, עקרת מה שכתוב בתורה (במדבר ט) במועדו - בין בחול בין בשבת.	אמר לו רבי אליעזר:										■
רבי, הבא לי מועד לאלו כמועד לשחיטה	אמר לו: [רבי עקיבא]										■
כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת - אינה דוחה את השבת. שחיטה שאי אפשר לעשותה מערב שבת - דוחה את השבת.	כלל אמר רבי עקיבא:										■
הלכה זו נתעלמה מבני בתירא. פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת, שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: כלום יש אדם שיודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו? אמרו להם: אדם אחד יש שעלה מבבל, והלל הבבלי שמו, ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון ויודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. שלחו וקראו לו.	תנו רבנן:										■
כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו?	אמרו לו: [בני בתירא]										■
וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת? והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת.	אמר להם: [הלל]										■
מנין לך?	אמרו לו: [בני בתירא]										■
נאמר מועדו בפסח ונאמר (במדבר כח) מועדו בתמיד. מה מועדו האמור בתמיד - דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח - דוחה את השבת. ועוד, קל וחומר הוא: ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת, פסח שענוש כרת - אינו דין שדוחה את השבת.	אמר להם: [הלל]										■
מיד הושיבוהו בראש ומינוהו נשיא עליהם, והיה דורש כל היום כולו בהלכות הפסח. התחיל מקנטרן בדברים, אמר להן: מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם - עצלות שהיתה בכם, שלא שמשתם שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון.											■
רבי, שכח ולא הביא סכין מערב שבת מהו?	אמרו לו: [בני בתירא]										■
הלכה זו שמעתי ושכחתי. אלא, הנח להן לישראל אם אין נביאים הן - בני נביאים הן. למחר, מי שפסחו טלה - תוחבו בצמר, מי שפסחו גדי - תוחבו בין קרניו. ראה מעשה ונזכר הלכה, ואמר: כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון.	אמר להן: [הלל]										■
נאמר מועדו בפסח ונאמר מועדו בתמיד, מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת - אף מועדו האמור בפסח דוחה שבת.	אמר מר:										■
ותמיד גופיה מנלן דדחי שבת?											■
אילימא משום דכתיב ביה במועדו											■
פסח נמי הא כתיב ביה מועדו, אלא מועדו לא משמע ליה, הכא נמי: מועדו לא משמע ליה.											■
אלא אמר קרא: (במדבר כח) עלת שבת בשבתו על עלת התמיד, מכלל עולה דתמיד קרבה בשבת.											■
ועוד, קל וחומר: ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת, פסח שענוש כרת - אינו דין שדוחה את השבת.	אמר מר:										■
איכא למיפרך: מה לתמיד - שכן תדיר וכליל											■

Talmud Navigator

<p> ■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מקרא-key ^ </p>	
פסחים-אלו דברים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
קל וחומר אמר להו ברישא ופרכיה, והדר אמר להו גזירה שוה.				!	10.
וכי מאחר דגמר גזירה שוה קל וחומר למה לי?				ז	10.
אלא לדידהו קאמר להו: [הלל]				!	10.
קל וחומר פריכא הוא.	אמרו ליה: [בני בתירא]			ז	10.
למחר מי שפסחו טלה - תוחב לו בצמר, גדי - תוחב לו בין קרניו.	אמר מר:			■	10. <
והא קא עביד עבודה בקדשים				ז	10:
כהלל.				!	10:
אמרו עליו על הלל, מימיו לא מעל אדם בעולתו. אלא, מביאה חולין לעזרה ומקדישה, וסומך ידו עליה ושוחטה.	דתניא: [הלל]			!	10:
פסח בשבת היכי מצי מקדיש ליה?				ז	10:
אין מקדישין ואין מעריכין ואין מחרימין ואין מגביהין תרומה ומעשרות	והתנן:			■	10:
כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת				ז	10:
הני מילי בחובות שאין קבוע להן זמן, אבל בחובות שקבוע להן זמן - מקדישין.				!	10:
מקדיש אדם את פסחו בשבת והגיגתו ביום טוב.	דאמר רבי יוחנן:			■	10:
והלא מחמר				ז	10:
מחמר כלאחר יד.				!	10:
מחמר כלאחר יד נמי, נהי דאיסורא דאורייתא ליכא - איסורא מדרבנן מיהא איכא				ז	10:
דבר שיש לו היתר מן התורה, ודבר שבות עומד לפניו, לעקרו כלאחר יד במקום מצוה מאי?	היינו דקא בעי מיניה: [בני בתירא]			^	10:
הלכה זו שמעתי ושכחתי. אלא, הניחו להן לישראל אם אין נביאים הן - בני נביאים הן.	אמר להו: [הלל]			!	10:
כל המתירה, אם חכם הוא - חכמתו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא - נבואתו מסתלקת ממנו.	רב יהודה אמר רב:			■	10:
אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו - מהלל. דאמר מר: התחיל מקנטרן בדברים. וקאמר להו: הלכה זו שמעתי ושכחתי.				■	10:
אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו - מדבורה, דכתיב (שופטים ה) חדלו פרוזן בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל וגו' וכתיב (שופטים ה) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר וגו'.				■	10:
כל אדם שכועס, אם חכם הוא - חכמתו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא - נבואתו מסתלקת ממנו.	ריש לקיש:			■	10:
אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו - ממשה. דכתיב (במדבר לא): ויקצף משה על פקודי החיל וגו' וכתיב (במדבר לא) ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה וגו' מכלל דמשה איעלם מיניה.				■	10:
אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו - מאלישע, דכתיב (מלכים ב ג) לולי פני יהושפט מלך יהודה אני נשא אם אביט אליך ואם אראך וגו' וכתיב (מלכים ב ג) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן כנגן ותהי עליו יד ה' וגו'.				■	10:
כל שכועס, אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים - מורידין אותו. מנגן - מאליאב, שנאמר (שמואל א יז) ויחר אף אליאב בדוד ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את דודך ואת רע לבבך כי למען ראות המלחמה ירדת. וכי אול שמואל לממשחיניהו בכלהו כתיב (שמואל א טז) לא בזה בחר ה' ובאליאב כתיב (שמואל א טז) ויאמר ה' אל שמואל אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו - מכלל דהוה רחיים ליה עד האידנא.	רבי מני בר פטיש:			■	10:
אשכחן תמיד ופסח דדחו שבת, דדחו טומאה מנא לן?				^	10:
כי היכי דליף פסח מתמיד לענין שבת, הכי נמי יליף תמיד מפסח לענין טומאה,	אמרי:			!	10:

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- story- מעשה- O
central point for summary and review- חזרה- לסיכום- מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment- story- מעשה- O
key-מקרא-:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
פסח גופיה מנא לן?											10:
דאמר קרא (במדבר ט) איש איש כי יהיה טמא לנפש - איש נדחה לפסח שני, ואין ציבור נידחין לפסח שני, - אלא עבדי בטומאה.	רבי יוחנן:										10:
אימא איש נדחה לפסח שני - ציבור לית להו תקנתא לא בפסח ראשון ולא בפסח שני	רבי שמעון בן לקיש לרבי יוחנן:										10:
מהכא (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש. יאמר טמאי מתים ואל יאמר זבין ומצורעין, ואני אומר: אם טמאי מתים משתלחין - זבין ומצורעין לא כל שכן? אלא יש לך שעה שזבין ומצורעין משתלחין ואין טמאי מתים משתלחין. ואיזה זה - פסח הבא בטומאה.	אלא אמר רבי שמעון בן לקיש:										10:
אי הכי, לימא נמי יאמר זב וטמאי מתים ואל יאמר מצורע, ואני אומר: זב משתלח - מצורע לא כל שכן. אלא: יש לך שעה שמצורעין משתלחין ואין זבין וטמאי מתים משתלחין, ואיזה זה - פסח הבא בטומאה.	אביי:										10:
וכי תימא הכי נמי											10:
פסח הבא בטומאה - לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות, ואם אכלו פטורין.	והתנן:										10:
לעולם מקרא קמא.	אלא אמר אביי:										10:
אם כן ניתוב רחמנא איש איש כי יהיה טמא, לנפש למה ליה?											10:
וכי תימא: האי לנפש להכי הוא דאתא הטמא מת הוא דנדחה לפסח שני, אבל שאר טמאין לא											10:
יכול לא יהו עושין פסח שני אלא טמאי מתים ושהיה בדרך רחוקה, זבין ומצורעין ובעולי נדות מניין? תלמוד לומר איש איש	והתניא:										10:
לנפש דכתב רחמנא למה ליה?											10:
אלא הכי קאמר: איש נדחה לפסח שני, ואין ציבור נדחה לפסח שני, אלא עבדי בטומאה. וכי עבדי ציבור בטומאה - בטמא מת, אבל שאר טומאות - לא עבדי.											10:
מצורע שנכנס לפניו ממחיצתו - פטור, שנאמר (ויקרא יג) בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. בדד ישב - לבדו ישב, מחוץ למחנה מושבו - הכתוב נתקן לעשה.	רב חסדא:										10:
מצורע שנכנס לפניו ממחיצתו - בארבעים. זבין וזבות שנכנסו לפניו ממחיצתן - בארבעים. וטמא מת מותר ליכנס למחנה לויה. ולא טמא מת בלבד אמרו, אלא אפילו מת עצמו. שנאמר (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו, עמו - במחיצתן	איתיביה:										10:
תנאי היא.											10:
בדד ישב - לבדו ישב, שלא יהו טמאין אחרים יושבין עמו. יכול יהו זבין וטמאי מתים משתלחין למחנה אחת - תלמוד לומר (במדבר ה) ולא יטמאו את מחניהם - ליתן מחנה לזה ומחנה לזה, דברי רבי יהודה. אינו צריך, הרי הוא אומר (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, יאמר טמאי מת ואל יאמר טמאי זב, ואני אומר: טמאי מתים משתלחין - זבין לא כל שכן? למה נאמר זב - ליתן לו מחנה שניה. ויאמר זב ואל יאמר מצורע, ואני אומר: זבין משתלחין - מצורעין לא כל שכן? למה נאמר מצורע - ליתן לו מחנה שלישית. כשהוא אומר בדד ישב - הכתוב נתקן לעשה.	דתינאי: [רבי יהודה] רבי שמעון:										10:
מאי חומריה דזב מטמא מת - שכן טומאה יוצאה עליו מגופו. - אדרבה, טמא מת חמור, שכן טעון הזאה שלישי ושביעי											10:
אמר קרא: טמא וכל טמא - לרבות טמא שרץ											10:
זב חמור מטמא שרץ.											10:
ומאי חומריה?											10:
כדאמרן.											10:
אדרבה, שרץ חמור שכן מטמא באונס											10:
כי האי גוונא זב נמי טמאי מטמא באונס כדרב הונא.	אמרי:										10:
ראיה ראשונה של זב מטמא באונס.	דאמר רב הונא:										10:
מאי חומריה דמצורע מזב											10:

Talmud Navigator

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
פסחים-אלו דברים	מירא	מאן דאמר									
שכן טעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש המטה.										!	
אדרבה, זב חמור שכן מטמא משכב ומושב, ומטמא כלי חרס בהיסט										?	◇
אמר קרא זב וכל זב - לרבות בעל קרי										!	◇
ומצורע חמור מבעל קרי										■	◇
ומאי חומריה										^	
כדאמרן.										!	
אדרבה: בעל קרי חמור, שכן מטמא במשהו										?	◇
סבר לה כרבי נתן.										!	
זב צריך כחתימת פי האמה.		דתניא, רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל:								!	◇
ולא הוודו לו חכמים.		[חכמים]								!	◇
ואיתקש ליה בעל קרי לזב.										!	◇
וכל צרוע למה לי?										?	
אידי דכתיב כל זב כתיב נמי כל צרוע.										!	◇
ורבי יהודה, שפיר קאמר רבי שמעון										?	◇
ההוא מיבעי ליה לכדתניא										!	
יכול דחקו זבין ומצורעין ונכנסו לעזרה בפסח הבא בטומאה יכול יהו חייבין - תלמוד לומר (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, בשעה שטמאי מתים משתלחין - זבין ומצורעין משתלחין, אין טמאי משתלחין - אין זבין ומצורעין משתלחין.		רבי אליעזר:								!	◇
זב וכל זב - לרבות בעל קרי.		אמר מר:									■
מסייע ליה לרבי יוחנן											■
מחילות לא נתקדשו, ובעל קרי משתלח חוץ לשתי מחנות.		דאמר רבי יוחנן:									■
בעל קרי כמגע שרץ.		מיתיבי:								?	◇
מאי לאו - למחנותם										?	
לא, לטומאתם.										!	
לטומאתם? - האי טומאת ערב כתיב ביה, והאי טומאת ערב כתיב ביה אלא לאו - למחנותם										?	
לא, לעולם לטומאתם. והא קמשמע לן: דבעל קרי כמגע שרץ, מה מגע שרץ מטמא באונס - אף בעל קרי מטמא באונס.										!	◇
בוועל נדה כטמא מת.		מיתיבי:								?	◇
למאי?										^	
אילימא לטומאתם										!	
האי טומאת שבעה כתיב ביה, והאי טומאת שבעה כתיב ביה.										?	

❖ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 < מעשה-story
 O
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

פסחים-אלו דברים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא לאו - למחנותם.									!	ז		
ומדסיפא למחנותם - הוי רישא נמי למחנותם										ז		◊
מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא.										!		◊
מצורע חמור מזב, וזב חמור מטמא מת, יצא בעל קרי שטמא מת חמור ממנו.	מיתיבי:									■	ז	◊
מאי יצא? לאו יצא מכלל זב וזב לכלל טמא מת, דהא טמא מת חמור ממנו ומותר במחנה לוייה.											ז	
לא, יצא ממחנה טמא מת ונכנס למחנה זב. ואף על גב דטמא מת חמור ממנו, ומותר במחנה לוייה - למאי דדמי ליה מדמינן ליה.											!	◊
(דברים כג) ויצא אל מחוץ למחנה - זו מחנה שכנינה, לא יבא אל תוך המחנה - זו מחנה לוייה, מכאן לבעל קרי שיצא חוץ לשתי מחנות.	תני תנא קמיה דרב יצחק בר אבדימי:										■	◊
אכתי לא עיילתיה אפיקתיה?	אמר ליה: רב יצחק בר אבדימי]										ז	
אכתי לא אפיקתיה עיילתיה?	לישנא אחרינא:										ז	
אלא אימא: מחוץ למחנה - זו מחנה לוייה, לא יבא אל תוך המחנה - זו מחנה שכנינה.											■	◊
אימא אידי ואידי למחנה שכנינה, ולעבור עליו בעשה ולא תעשה	מתקף לה רבינא:										ז	◊
אם כן לימא קרא ויצא אל מחוץ למחנה ולא יבא אל תוך, המחנה למה לי? שמע מינה: ליתן לו מחנה אחרת.											!	◊
ומיחוי קרביו וכו'.												■
מאי מיחוי קרביו?												^
שמנקבן בסכין.	רב הונא:										!	◊
שירקא דמעייתא דנפקא אגב דחוקא דסכינא.	חייא בר רב:										!	◊
מאי טעמא דחייא בר רב - דכתיב (ישעיהו ה) וחרבות מחים גרים יאכלו.	רבי אלעזר:										■	◊
מאי משמע											^	
ונכסיהן דרשיעיא צדיקיא יחסנון.	כדמתרגם רב יוסף:										!	◊
(ישעיהו ה) ורעו כבשים כדברם, אמר מנשיא בר ירמיה אמר רב: כמדובר במ.	[מנשיא בר ירמיה אמר רב]										■	◊
מאי כמדובר במ?											^	
וחרבות מחים גרים יאכלו.	אביי:										!	◊
בשלמא אי כתיב חרבות - כדקאמרת, השתא דכתיב וחרבות - מילתא אחריתי קאמר.	אמר ליה רבא:										ז	
כדרב חננאל אמר רב.	אלא אמר רבא:										!	◊
עתידין צדיקים שיחיו את המתים, כתיב הכא ורעו כבשים כדברם וכתיב התם (מיכה ז) ירעו בשן וגלעד כימי עולם.	דאמר רב חננאל אמר רב:										!	◊
בשן - זה אלישע הבא מן הבשן, שנאמר (דברי הימים א ה) ויעני ושפט בבשן וכתיב (מלכים ב ג) פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו.											■	◊
גלעד זה אליהו, שנאמר (מלכים א יז) ויאמר אליהו התשבי מתושבי גלעד וגו'.											■	◊
עתידין צדיקים שיחיו מתים, שנאמר (זכריה ח) עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלים ואיש משענתו בידו מרב ימים וכתיב (מלכים ב ד) ושמתי משענתי על פני הנער.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											■
כתיב (ישעיהו כה) בלא המות לנצח, וכתיב (ישעיהו סה) כי הנער בן מאה שנה ימות	עולא רמי:											ז

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!** ^ **question-שאלה** † **challenge-קושיא** ‡
 ■ **proof-ראיה** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
לא קשיא כאן - בישראל, כאן - בנכרים.												!	◇	סה.
ונכרים מאי בעו התם?												‡		סה.
דכתיב (ישעיהו סא) ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם וכרמיכם.												!	◇	סה.
כתיב (ישעיהו כד) וחסרה הלבנה ובושה החמה וכתיב (ישעיהו ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים	רב חסדא רמי:											‡	◇	סה.
לא קשיא: כאן - לעולם הבא, כאן - לימות המשיח.												!	◇	סה.
אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד מלכויות בלבד	ולשמואל, דאמר:											‡	◇	סה.
מאי איכא למימר?												‡		סה.
אידי ואידי לעולם הבא, ולא קשיא: כאן במחנה שכינה, כאן במחנה צדיקים.												!	◇	סה.
כתיב (דברים לב) אני אמית ואחיה וכתיב מחצתי ואני ארפא, השתא אחויי מחיי - מרפא לא כל שכן?	רבא רמי:											‡	◇	סה.
אלא אמר הקדוש ברוך הוא: מה שאני ממית אני מחיה, כמו שמחצתי ואני ארפא.												!	◇	סה.
אני אמית ואחיה יכול מיתה באחד וחיים באחד כדרך שהעולם נוהג - תלמוד לומר מחצתי ואני ארפא מה מכה ורפואה באחד - אף מיתה וחיים באחד. מכאן תשובה לאומרים אין תחיית המתים מן התורה.	תנו רבנן:											■	◇	סה.
דבר אחר: בתחלה מה שאני ממית אני מחיה, והדר מה שמחצתי ואני ארפא.												■	◇	סה.
והקטר חלביו וכו'.												■	<	סה:
בא וראה כמה חביבה מצוה בשעתה, שהרי הקטר חלבים ואברים ופדרים כשרים כל הלילה, ואין ממתנים להם עד שתחשך.	תניא, אמר רבי שמעון:											■	◇	סה:
הרכבתו והבאתו וכו'.												■	<	סה:
חוטכין יבלת במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי - כאן וכאן אסור	ורמינהו:											‡	◇	סה:
אידי ואידי ביד, הא - בלחה, הא - ביבשה.	הד: [רבי אלעזר ורבי יוסי בר חנינא]											!	◇	סה:
אידי ואידי בלחה, ולא קשיא: הא - ביד, הא - בכלי	הד: [רבי אלעזר ורבי יוסי בר חנינא]											!	◇	סה:
ולמאן דאמר הא ביד הא בכלי מאי טעמא לא אמר אידי ואידי ביד ולא קשיא הא בלחה הא ביבשה?												‡		סה:
אמר לך: יבשה מפרך פריכא.												!		סה:
ולמאן דאמר אידי ואידי ביד, ולא קשיא הא בלחה הא ביבשה, מאי טעמא לא אמר אידי ואידי בלחה ולא קשיא הא ביד הא בכלי?												‡		סה:
אמר לך: כלי - הא קתני תם - אם בכלי - כאן וכאן אסור.												!		סה:
ואידך												‡		סה:
הא דקתני כלי הכא - פלוגתא דרבי אליעזר ורבי יהושע אתא לאשמועינן.	[אידך]											!		סה:
אמר רבי אליעזר ומה אם שחיטה וכו'.												‡	◇	סה:
שמחת יום טוב נמי מצוה היא.	רבי יהושע לטעמיה, דאמר:											!		סה:
אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה.	דתניא, רבי אליעזר											! ■	◇	סה:
הלקהו, חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית המדרש.	רבי יהושע:											! ■	◇	סה:
ושניהם מקרא אחד דרשו, כתוב אחד אומר (דברים טז) עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (במדבר טז) עצרת תהיה לכם.	ואמר רבי יוחנן:											■	◇	סה:

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- תירוץ- proof- ראיה
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	ס
או כולו לה' או כולו לכם.	רבי אליעזר סבר:											ס:
חלקהו, חציו לה' וחציו לכם.	רבי יהושע סבר:											ס:
(עב"ם סימן)												ס:
הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא - יום שניתנה בו תורה הוא.	רבי אלעזר:											ס:
הכל מודים בשבת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא - (ישעיהו נח) וקראת לשבת ענג.	רבה:											ס:
הכל מודים בפורים דבעינן נמי לכם - מאי טעמא (אסתר ט) ימי משתה ושמחה כתיב ביה.	רב יוסף:											ס:
מר בריה דרבינא כולה שאת הוה יתיב בתעניתא, לבר מעצרתא ופוריא ומעלי יומא דכיפורי.												ס:
עצרת - יום שניתנה בו תורה												ס:
פוריא - ימי משתה ושמחה כתיב												ס:
מעלי יומא דכיפורי												ס:
(ויקרא כג) ועניתם את נפשתיכם בתשעה לה' וכי בתשעה מתענין? והלא בעשירי מתענין אלא לומר לך: כל האוכל ושותה בתשעה בו - מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי.	דתני חייא בר רב מדפתי:											ס:
רב יוסף ביומא דעצרתא אמר: עבדי לי עגלא תלתא. אמר: אי לא האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא?	[רב יוסף]											ס:
רב ששת כל תלתין יומין מהדר ליה תלמודיה, ותלי וקאי בעיברא דדשא ואמר: חדאי נפשי, חדאי נפשי, לך קראי לך תנאי.	[רב ששת]											ס:
איני?												ס:
אילמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר (ירמיהו לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת?	והאמר רבי אלעזר:											ס:
מעיקרא כי עביד איניש - אדעתא דנפשיה קא עביד.												ס:
ולמאי דקאמר רבי אליעזר נמי יום טוב רשות - אית ליה פירכא: ומה יום טוב שהתיר בו מלאכה של רשות - לא התיר שבות שעמה, שבת שלא התיר בה אלא מלאכה של מצוה - אינו דין שלא תתיר שבות שעמה?	רב אשי:											ס:
ורבי אליעזר												ס:
שבות דמצוה עדיף ליה.	[רבי אליעזר]											ס:
ומה לי אם דחו מכשירי מצוה שלאחר שחיטה את השבת, דאיתעביד ליה מצוה - לא ידחו מכשירי מצוה שלפני שחיטה את השבת	תנאי, אמר רבי אליעזר:											ס:
דמה לי, אם דחו מכשירי מצוה שלאחר שחיטה את השבת - שהרי דחתה שחיטה את השבת. תאמר ידחו מכשירי מצוה שלפני שחיטה את השבת - שלא דחתה שחיטה את השבת.	אמר לו רבי עקיבא:											ס:
דבר אחר: שמה ימצא זבח פסול, ונמצא מחלל את השבת למפרע.												ס:
אי הכי משחט נמי לא נשחט, שמה ימצא זבח פסול ונמצא מחלל את השבת למפרע												ס:
אלא הא אמר ליה ברישא ופרכיה, והדר אמר ליה הך דמה לי אם דחו.												ס:
השיב רבי עקיבא ואמר הזאה תוכיה וכו'.												ס:
עקיבא, בשחיטה השבתני - בשחיטה תהא מיתתו.	תנאי, אמר לו רבי אליעזר:											ס:
רבי, אל תכפירני בשנת הדין, כך מקובלני ממך: הזאה שבות היא, ואינה דוחה את השבת.	אמר לו: [רבי עקיבא]											ס:
וכי מאחר דהוא אגמריה מאי טעמא קא דרר ביה?												ס:
רבי אליעזר כי אגמריה - הזאה דתרומה אגמריה, דתרומה גופה לא דחויא שבת. רבי עקיבא נמי, כי אותביה - הזאה דתרומה אותביה, שהיא מצוה והיא משום שבות. והוא סבר: הזאה דפסח קא מוטיב ליה.	עולא:											ס:

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 ^ **שאלה- challenge** †
 < **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment**
 O **מעשה- story**
מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ט	ו	ה	ד	ג	ב	א
השיב רבי עקיבא ואמר: הזאת טמא מת תוכיח, שחל שביעי שלו להיות בשבת ובערב הפסח, שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת	מתיב רבה:											ט.ט.
אלא וודאי הזאה דפסח אגמריה, וכי מאחר דאגמריה מאי טעמא קא פריך ליה רבי אליעזר?												ט.ט.
רבי אליעזר גמריה איתעקר ליה ואתא רבי עקיבא לאדכוריה גמריה.												ט.ט.
ונימא ליה בהדיה												ט.ט.
סבר לאו אורח ארעא.												ט.ט.
והזאה מאי טעמא לא דחיא שבת? מכדי טלטולי בעלמא הוא, תדחי שבת משום פסח												ט.ט.
גזירה שמא יטלנה ויעבינה ארבע אמות ברשות הרבים.	רבה:											ט.ט.
ולרבי אליעזר ניבעריה												ט.ט.
מכשירי מצוה דוחין את השבת	דהא אמר רבי אליעזר:											ט.ט.
הני מילי - היכא דגברא גופיה חזי, ורמי חיובא עליה. אבל הכא, דגברא גופיה לא חזי - לא רמי חיובא עליה.	אמרי:											ט.ט.
לדברי רבי אליעזר, קטן בריא - מחמין לו חמין להברותו ולמולו בשבת, דהא חזי ליה. קטן חולה - אין מחמין לו חמין להברותו ולמולו - דהא לא חזי ליה.	רבה:											ט.ט.
ואי בריא הוא - למה ליה חמין להברותו?	רבא:											ט.ט.
הכל חולין הן אצל מילה, אחד קטן בריא ואחד קטן חולה - אין מחמין לו חמין להברותו ולמולו בשבת, דהא לא חזי.	אלא אמר רבא:											ט.ט.
ערל שלא מל - ענוש כרת, דברי רבי אליעזר.	איתיביה אביי:											ט.ט.
והא הכא, דגברא גופיה לא חזי וקתני ענוש כרת, אלמא: רמי חיובא עליה												ט.ט.
קטן דב אלעזר. אין שוחטין חוץ על טמא שרץ. וכל שאילו ביחוד נהנה בציבור עבדי בטומאה. וכל מילתא דאיתא בציבור - איתא ביחוד, וכל מילתא דליתא בציבור - ליתא ביחוד. ערילות, דאי כוליה	רבה:											ט.ט.
והרי פסח שני, דליתיה בציבור ואיתיה ביחוד	רב הונא כריה דרב יהושע לרבא:											ט.ט.
שאני תם, דהא עבד ליה ציבורא בראשון.	אמר ליה: [רבא]											ט.ט.
יכול לא יהא ענוש כרת אלא שהיה טהור, ושלא היה בדרך רחוקה. ערל וטמא שרץ ושאר כל הטמאים מניין? תלמוד לומר (במדבר ט) והאיש.	מיתיבי:											ט.ט.
מדקא מהדר אטמא שרץ - קסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ. דאי שוחטין וזורקין על טמא שרץ - למה ליה לאהדוריה עליה - היינו טהור אלמא: אף על גב דלא חזיא רמי חיובא עליה. ואף על גב דליתיה בציבור - איתיה ביחוד.												ט.ט.
קסבר רבי אליעזר שוחטין וזורקין על טמא שרץ, והוא הדין לטמא מת שבביעי שלו. - הזאה למאי - לאכילה, אכילת פסחים לא מעכבא	אלא אמר רבא:											ט.ט.
אם כן נמצא פסח נשחט שלא לאוכלין	רב אדא בר אבא לרבא:											ט.ט.
שלא לאוכליו לחולה ולזקן דלא חזי, אבל האי - מיחזא חזי, תקוני הוא דלא מתקן.	אמר ליה: [רבא]											ט.ט.
כלל אמר רבי עקיבא וכל.												ט.ט.
הלכה כרבי עקיבא.	רב יהודה אמר רב:											ט.ט.
ותנן נמי גבי מילה כי האי גוונא												ט.ט.
כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת - אינה דוחה את השבת. מילה, שאי אפשר לעשותה מערב שבת - דוחה את השבת.	[תנן] כלל אמר רבי עקיבא:											ט.ט.
הלכה כרבי עקיבא.	ואמר רב יהודה אמר רב:											ט.ט.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof- ראייה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
וצריכא, דאי אשמעינן גבי פסח - התם הוא דמכשירי מצוה לא דחו שבת - משום דלא נכרתו עליה שלש עשרה בריתות, אבל מילה דנכרתו עליה שלש עשרה בריתות - ואי אשמעינן מילה - התם הוא דמכשירי מצוה לא דחו שבת דליכא כרת, אבל פסח דאיכא כרת - אימא לידחי, צריכא.											◇
אימתי מביא חגיגה עמו - בזמן שהוא בא בחול, בטהרה, ובמועט. ובזמן שהוא בא בשבת, במרובה, ובטומאה - אין מביאין עמו חגיגה.											■
חגיגה היתה באה מן הצאן, מן הבקר, מן הכבשים ומן העזים, מן הזכרים ומן הנקבות, ונאכלת לשני ימים ולילה אחד.											■
מאי תנא דקתני חגיגה?											⚡
תנא הרכבתו והבאתו דלא דחי שבת וקתני נמי חגיגה דלא דחיא שבת, והכי קאמר: אימתי מביאין עמו חגיגה - בזמן שהוא בא בחול בטהרה ובמועט.											◇
שמע מינה: חגיגת ארבעה עשר לא חובה היא, דאי סלקא דעתך חובה היא - תיתי בשבת, ותיתי במרובה, ותיתי בטומאה.	רב אשי:										◇
ובמועט מיהו מאי טעמא אתיא?											⚡
חגיגה הבאה עם הפסח נאכלת תחילה, כדי שיהא פסח נאכל על השבע.	כדתניא:										◇
ונאכלת לשני ימים וכו'.											■
מתניתין דלא כבן תימא.											◇
חגיגה הבאה עם הפסח - הרי היא כפסח, ואינה נאכלת אלא ליום ולילה. וחגיגת חמשה עשר נאכלת לשני ימים ולילה אחד. וחגיגת ארבעה עשר יוצא בה משום שמחה, ואין יוצא בה משום חגיגה.	דתניא, בן תימא:										◇
מאי טעמיה דבן תימא?											^
(שמות לד) ולא ילין לבקר זבח חג הפסח. זבח חג - זה חגיגה, הפסח - כמשעו. ואמר רחמנא לא ילין.	כדתניא רב לחייא בריה:										◇
לבן תימא, נאכלת צלי או אין נאכלת צלי? כי אקשיה רחמנא לפסח - ללינה, אבל לצלי - לא. או דילמא לא שנא?	איבעיא להו:										◇
הלילה הזה כולו צלי.	תא שמע:										◇
זו דברי בן תימא.	ואמר רב חסדא:										◇
שמע מינה.											!
לבן תימא, באה מן הבקר או אינה באה מן הבקר, באה מן הנקבות או אינה באה מן הנקבות, באה בת שתי שנים או אינה באה בת שתי שנים? כי אקשיה רחמנא לפסח - למידי דאכילה, אבל לכל מילי - לא. או דילמא לא שנא?	איבעיא להו:										◇
חגיגה הבאה עם הפסח - הרי היא כפסח, באה מן הצאן ואינה באה מן הבקר, באה מן הזכרים ואינה באה מן הנקבות, באה בת שנתה ואינה באה בת שתי שנים. ואינה נאכלת אלא ליום ולילה, ואינה נאכלת אלא צלי, ואינה נאכלת אלא למנויו.	תא שמע:										◇
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא - בן תימא, שמע מינה: כולהו מילתא בעינן. שמע מינה.											!
לבן תימא, יש בה משום שבירת עצם או אין בה משום שבירת העצם? אף על גב דכי אקשיה רחמנא לפסח - אמר קרא בו - בו ולא בחגיגה. או דילמא האי בו - בכשר ולא בפסול הוא דאתא?	איבעיא להו:										◇
סכין שנמצאת בארבעה עשר - שוחט בה מיד, בשלשה עשר שונה ומטביל. קופיץ, בין בזה ובין בזה - שונה ומטביל.	תא שמע:										◇
מני?											^
אילימא רבנן											!
מאי שנא סכין דמטביל - דחזיא לפסח, קופיץ נמי הא חזי לחגיגה											⚡
אלא לאו דבן תימא היא, ושמע מינה: יש בה משום שבירת העצם.											⚡
לא, לעולם רבנן, וכגון שבא בשבת.											!
חל ארבעה עשר להיות בשבת - שוחט בה מיד, ובחמשה עשר שוחט בה מיד. נמצאת קופיץ קשורה לסכין - הרי היא כסכין.	והא מדקתני סיפא:										◇

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מכלל דרישא לאו בשבת עסקינן			ז										ע:
ואלא שבא במרובה.			!								◊		ע:
מנא ידעי?			ז									◊	ע:
ואלא שבא בטומאה.			!									◊	ע:
סוף סוף מנא ידעי?			ז										ע:
דמית נשיא.			!									◊	ע:
דמית נשיא אימת?			^										ע:
אילימא דמית בשלשה עשר			!										ע:
סכין למה לי דמטבליה?			ז										ע:
ואלא דמית בארבעה עשר			!										ע:
מאי שנא סכין דמטביל, ומאי שנא קופיץ דלא מטביל לה?			ז										ע:
לא צריכא דנשיא גוסס בשלשה עשר. סכין דחד ספיקא - מטביל לה, קופיץ דתרי ספיקי - לא מטביל לה.			!									◊	ע:
פירש הוא דורתאי בנו והלך וישב לו בדרום. אמר: אם יבוא אליהו ויאמר להם לישראל: מפני מה לא חגגתם חגיגה בשבת, מה הן אומרים לו? תמהני על שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון שהן חכמים גדולים ודרשנין גדולים, ולא אמרו להן לישראל: חגיגה דוחה את השבת.	תניא, יהודה בן דורתאי:											■	ע:
מאי טעמא דבן דורתאי - דכתיב (דברים טז) וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, והלא אין פסח אלא מן הכבשים ומן העזים אלא: צאן - זה פסח, בקר - זו חגיגה. ואמר רחמנא וזבחת פסח.	רב:										■	◊	ע:
ואנן טעמא דפרושים ניקו ונפרושי?	רב אשי:										ז		ע:
אלא קרא לכדבר נחמן הוא דאתא.	[רב אשי]										■	◊	ע:
מנין למותר הפסח שקרב שלמים - שנאמר וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, וכי פסח מן הבקר בא? והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים. אלא: מותר הפסח יהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											■	ע:
ורבנן, מאי טעמא לא דחי שבת? הא ודאי קרבן ציבור הוא												ז	ע:
אמר קרא (ויקרא כג) וחגגתם אתו חג לה' שבעת ימים בשנה. שבעה? שמונה הוון אלא מכאן לחגיגה שאינה דוחה את השבת.	רבי אילעא משום רבי יהודה בן ספרא:											!	ע:
אמרתי לפני רבותי: פעמים שאי אתה מוצא אלא ששה, כגון שחל יום טוב הראשון של חג בשבת.	כי אתא רבין אמר:											ז	ע:
אבין תכלא לימא כי הא מילתא? שמנה - לא משכחת לה כלל. שבעה - איתא ברוב שנים.	אביי:											!	ע: